

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ „ΒΑΣΙΛΕΙΣ” ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Τά βυρπτα ξενοδοχεία τής Μασσαλίας. Τά δώματα τού Φερνάν Μπινώ. Ή τρελλές περιπέτειες τών 'Αμερικανιδών. Πώς έμπορεύεται ναρκωτικά ο «βασιλιάς» τού υποκόσμου. 'Ο Μωρίς Νόμυλ, ο «βασιλεύς τών παραχαράκτων». Ένα έργακτήριε

κατασκευής ψεύτικων πιστοποιητικών και διαβατηρίων. Πώς ανέκαλφθη ο δελοφόρος τής Μαριζ Ρενάρ, κλπ.

Υπάρχουν ξενοδοχεία πρώτης τάξεως, διαπύρας τάξεως, τρίτης τάξεως. Υπάρχουν ακόμη και τα ξενοδοχεία τής Μασσαλίας, τα όποια άνησαν ος μά ιδιαίτερη κατηγορία. Δέν έχουν πολλές διατιμήσεις, ο κατάλληλος τους δέν εινε διόλου περίτονος και φέρνουν σ' έλους με ύπερβολική εθγένεια... πολύ ύπατη όμοια. Όσο για τούς παλάτες τους; Είνε ο πιο παράδοξα άνδρακα. Άγγλοι έμποροι, που ταξιδεύουν για τήν Βομβάη, Γάλλοι υπάλληλοι, που ταξιδεύουν για τήν Ίνδοκίνα, Γερμανοί, Έλληνες, Τούρκοι, κ' όλος ο κινήτος πληθυσμός τών έξωτερ, τών υπερωκεανείων και τών εκατομμυρίων. Ένα σποστό δηλαδή κοσμοικό γλωσσών και εθνοκοιτών. Δέν κάνουν λοιπόν καμιά έκκληση στον ταξιδιότλη άν ή καμιάτέρα τού ξενοδοχείου, που θά διαμείνη, εινε 'Ιταλία, κ' γρασόνια που τόν σεβρίει άν τήν 'Ελλάδα κ' ο μάγερός του Κινέζος. Μά κοντά σ' έλους αυτούς τούς ξένους ζη, φυσικά, τίς βάρους τους, κ' ένας άλλος κόσμος, σκοτεινός και μυστηριώδης, που άποτελεται από τούς έόσους τού λαοπολιτικού πανθέου, τούς μεγάλους παραχαράκτες, τούς έμπορους ναρκωτικών και διάσημους εγκληματίες, που ζουν για τήν περιπέτεια, κ' από τίς εθθμεις γυναικες. Αιδή εινε ή Μασσαλία. Έτσι τήν βλέπει κάθε έξασημένο μάτα ταξιδιότλη. Έτσι τήν εβδα κ' έγώ, όταν άποδιόδοτκα για πρώτη φορά στο λιμάνι τής 'Η Μασσαλία εινε ή πάλσι τού έρωτος και τού εγκλήματος.

Έτσι μήπως να διαδίδεται τίποτε για τόν Φερνάν Μπινώ, τόν εβασίλευ τής; Κι' όστόσο, ή φίμη του έχε περάσει τόν Ατλαντικό. 'Ο λος ή 'Αμερικανίδες, όταν έρχονται άπό τόν Παρισ, κάνουν πάντα ένα ταξιδιό μέχρι τής Μασσαλίας, για ν' άποκόσουν τού τραγούδι του και για να τίς λησθήσουν α... άπρηκοι του... 'Ο Μπινώ εινε τραγουδιστής στο μουζικ-χαλ, Φιτραγόν. Έχει υπέροχη φωνή, χορεύει σάν... ξευδαμμένος και κάθε νύχτα σινωδεύει πάντα ός τού ξενοδοχείο τής μά νέα φίλη του, πολύ όμορφη, πολύ πλούσια και πολύ κοιτη'! Άλλά και πού γυναικα, κοιρασιότλη από τίς ευγενικές φιλοφρονησεις, τίς άνοστες έρωτικές περιπέτειες και τή ζωή τής, ιδόν θά ήθελε να περάση λίγες όρες μ' ένα φασουλιάς τού υποκόσμου; Άσκαλάς καμμά. Έτσι, ο Μπινώ όχει πάντα δοκιμάσει... με τήν άστυναμια. Μη σάς φαίνεται περίτονος αυτό, 'Ο Μπινώ όμμεταλλείται τα θήματά του κατά τόν έξερ, περιόγος τρόπο: "Όταν τήν έβλη μέρα τού προά άποχωρίζεται από τήν έρμησση φίλη του, τής δίνει σαντεβό τού μισθού σ' ένα όρισμένο μέρος. Όταν έκείνη έρθε, τίς παίρνει με τρόπο τήν τσάντα, βάζει μέσα άρεσθη ποσότητα κοκαίνης ή άλλων ναρκωτικών και τήν ταποθετεί πάλι με τρόπο έκάνο στο τραπέζι. Σαρκικά, ένας επήθηςος λαοπότλης κατοικώνας να τής τήν άρεσθη και να έξαφανισθή. Ή 'Αμερικανίδα άνωστώνη τόν κόσμο από τίς φωνές τής και ζητάει από τόν Μπινώ να τήν βοηθήσει. Μά ή τσάντα δέν βρούκεται πούθεν. 'Ο λαοπότλης, που εινε στην πραγματικότητα ένα μέλος τής σμυρορίας αυτού τού εβασίλευ τής Μασσαλίας, έχει γίνω άφαντος, μαζύ με τα ναρκωτικά, τα όποια κατάν στείβει να μεταπωλήσει. 'Ο Μπινώ μεταγεράζεται από τού μέσον για να μη ένοχοποιηται από τόν. Ένοσταει δε, ύστερ' από κάθε τέτοια κλαστή άναγκάσει να ζητάει τίς... σνδουρή τής άστυναμίας για τήν αναζήτλη τού κοσμοπολί. Αιτές όμως ή άλλεκαλλιπες κλοπές κόνισαν τέλος τήν περιόγος τών άστυναμικών, ο όποιοι άπορκόσσαν να διαρυσσουν τού μισθού τους. Διό ντεκαπλό λοιτών παρκοκολλήθησαν τών εβασίλευ τού υποκόσμου, εβδαν έπλη τή σκηνή τής άσκωγής τής τσάντας και συνέλαβαν τόν λαοπότλη που τήν έβλεψε. Φαντασθήτε όμως τήν έκασθη τους, όταν εβδαν ότι ή τσάντα τής 'Αμερικανίδος περιέχει μά μεγάλη ποσότητα ναρκωτικών. 'Ο λαοπότλης έβκανε ότι δέν ήξερε τίποτε. Τους έστε δε άνθιπερέρταν μόνο για τα ληπτά. Όσο για τόν Μπινώ... εινε πούσι από τα σήνερα!

—Αυτό εινε άράνταστο! Έλεγε στους άστυναμικούς. Μία εκατομμυριοκόπος να κινή ήμάριο κοκαίνης στη Μασσαλία...

Οι άστυναμικοί πήγανων φυσικά να σκόσουν από τή λύσσα τους. Κι' αυτή τή φορά δέν μπορέσαν να συλλάβουν τόν εβασίλευ τών κακοποιών. Δέν εβχαν κανένα στοιχείο εναντίον του. Τα ναρκωτικά εβχαν βρεθη στην τσάντα τής 'Αμερικανίδος. Ή εβαντοική κυρία διεμαρτύρηκο βάβαια κ' έλεγε ότι δέν ήξερε πώς εβχε βρεθη στην τσάντα τής ή κοκαίνης. Μά τού δικαστήριε δέν άστευεται. Τήν τιμόρησε λοιπόν με ένα μεγάλο πρόστιμο και τής άπεγόρευσε να έναυατήση στο Γαλλικό έδαφος.

'Ο Μπινώ όχει άόμη ντερέσα και με τούς άλλους λαθρεμπόρους, καθώς και με τίς πωλήτριές τους. Ένοσθι να προμηθενται τα ναρκωτικά όσο τόν σημερόν. Μεταγεράζεται λοιπόν τόν ακόλουθο τρόπο: Πληρώσει μά γυναικα που έξερει ότι πουλάει ναρκωτικά και τής ζητάει να τού δώση άν' αυτά μά μεγάλη ποσότητα. Στην άρχη έκείνη κάνει ότι δέν καταλαβαίνει. Έπειτα όμως άρχίζει να συμφωνή μαζύ τού τήν τιμή. 'Ο Μπινώ ή κανένας σνένοχος τού πολλές φορές, δέν φέρνουν καμιά άντίρρηση. Τήν καταφέρνουν να τούς δώση τα ναρκωτικά, κ' άφού τα βάλουν στην τσάντα τους, τής δίνουν πάλι δε τι δέλουν έκείνη. Ποτέ όμως δέν τής τα κλέβουν. Αυτό τού άπαγορεύει ο άγροφος νόμος τού σναρκωτίου. Έτσι ο Μπινώ σημερα, με τίς εβχερήσεις του, έχει κατορθώσει να κινή μά μεγάλη ποσότητα. Μά δέν ένοσθι να ησυχάζη. Έβκαλοιστή να καταστρώνη διάφορες άπίτες και ν' άναστατήση τού μεγάλο Γαλλικό λιμάνι με τίς ιστορίες του. Θέλει, βλέπετε, να έχη έταξίως τόν τίτλο τού εβασίλευ τού υποκόσμου.

Ένας άλλος έόσος τής Μασσαλίας εινε κ' ο τρομερός παραχαράκτης και πλαστογράφος Μωρίς Νόμυλ. 'Ο Νόμυλ άρχισε αυτό τού σταβιό του για να κλωνοποιή στην άρχη τίς ύδιοστοπές τής φίλης του και να τής κινή πανάκριθα δώρα. Έπειτα άφρότισε να έργαστή και για λογαριασμό του. 'Ο Μωρίς Νόμυλ εινε μάς άριστοκαρπικής άκογονείας τού Παρισιού. Έχει αποδούσει γημικός, μά ποτέ δέν έξάσκησε τού επήγυγμά του. Από σπουδαστής άκόμη εβχε υπέξει με τούς κακοποιούς και προτίμησε τή στυροφία τους από τήν τίμια ζωή τού πατριού στυπύ του. Ή άστυναμια όπόστο ποτέ δέν έχε κατορθώσει να τόν βάλη στο χέρι. Όπως ο Φερνάν Μπινώ, έτσι κ' ο Νόμυλ, εβργάζεταν τόσο έπιτήρη, όστε δέν άφνιεν κανένα ίχνος. Πού έξη μήνας, καθώς πληροορηθήκα, ο άστυναμικός άνακάληταν στο ύπόγειο μάς πολιτικοποιός ένα έργακτήριε πλαστών χαρτονομισμάτων. Συνέλαβαν τούς εργάτες, μά δέν μπόρεσαν να μάθουν τόν άρχη τους, άν και τούς υπέβαλαν σέ φρομώδη βασανιστήρια. Διεπιστώσαν μόνο ότι δέν τόν ήξεσαν κ' ο ίδιοι. 'Ο Νόμυλ πρόγμια ήταν γνωστός μόνο σ' ένα έμπορο πρόστιμο τής αείρας του, τού όποιο διεδίδιζε στους εργάτες τίς διαταγές του και τα διάφορα σχήμα τών πλαστών χαρτονομισμάτων. Τού έργακτήριε αυτού τού Γάλλου άκατέως κατασκευάζε άκόμη και πλαστά διαβατήρια. Όσοι έχουν λογαριασμούς με τήν άστυναμια και θέλουν να φήγουν από τού Γαλλικό έδαφος, καταφύγουν στην Νόμυλ, ο όποιος φροντίζει να τούς έροδοθή με χαρτιά έπίσης ύποκοπής. Με αυτόν τόν τρόπο, καθώς έξαοριώθητε, δραπετεύουν ο καταχραστοί 'Ανρ Γκωνέλ και Ζωρζ Σαρούλ, ο όποιοι εβχαν καταχραστή τεράστια κοσά τού δημοσίου. Με τού ίδιο έπίσης μέσον έξήγνη άν' τα χέρια τής άστυναμίας κ' ο τρομερός εγκληματίας 'Αντρέ Ντυπύν, ο όποιος εβχε δολοφονήσε τόν πλούσιο θείο του για να τόν κληρονομήσει γονιγοφύτορα.

'Ο Μωρίς Νόμυλ εινε μά επροσωποποιή τής Μασσαλίας. Έχει (Ή συνέχεια εις τήν σελίδα 269)

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΧΙΜΑΙΡΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 244)

μιάς άλλης γυναίκας: Τής Λουίζας!

...Κι' ο Σεβιέρ, άναγκασμένος και θεληματικά κι' αθελά του, να κάνει διαρκώς συγκρίσεις τής πρώτης του γυναίκας με τη δεύτερη, έβρισκε άνεκτήμητη τη φτώχη του Λουίζα!..

...Ναι!... 'Η "Ανα δεν έμωιαζε καθόλου στόν ευγενικό χαρακτήρα, με την άμοιρη πεθαιμένη. 'Ο Σεβιέρ ειδα την πραγματικότητα ν' άπeyer πολύ άπ' την ιδανική μορφή, την οποία ή ψυχή του ειχε ζωγραφίσει γιά τήν "Ανα. Καί μπροστά της, ή άρετές και ή χάρες τής Λουίζας δυνάμωναν πió χτυπητές, και τις νοσταλγούσε σάν θυρασημένους τώρα!..

... Συγχρόνως, όσο θυμάταν τη βουθή λατρεία τής συζύγου του γι' αυτόν, ένοιωθε τύψεις άγριες.. Αυτός ειχε σκοτώσει την άμοιρη εκείνη ύπαρξη, που τού άνηκε όλόψυχα κι' όλόκορμα, και τού χατήρη μιάς άλλης... Κι' αυτή ή άλλη τώρα, ή "Ανα, που τόσο ειχε ποθήσει, δειχνόταν τόσο εγωίστικη, τόσο ζηλότυπη γιά τη μνήμη τής έρής νεκράς, και τόσο τυραννούσε τόν Σεβιέρ με την έπιπολαύτητα και τη μοχθηρία της, ώστε ο δυστυχής καλλιτέχνης έσβηνε σιγά-σιγά.

'Η δεύτερη αυτή άπογοήτευσις του, πολύ δικαιολογημένη άπ' την πρώτη, τόν φαρμάκωνε. 'Η τύψεις του γιά τόν άδικο χαμό τής αγαπημένης του Λουίζας, τόν αφάνιζε. Κι' ή διαγωγή τής "Ανας, τόν έστειλε μιά ώρα γρηγορότερα στόν τάφο!

... 'Αγάπησε μιά χιμαίρα, ο άτυχος καλλιτέχνης.. Κι' έτρεχε με δίπλα έσπίσω της, άκόμα κι' όταν ή ψυχρή λογική κι' ή πραγματικότης τη πεζής ζωής, τούδειχναν τó μάταιο-μιά κι' επικίνδυνο-τής προσπάθειάς του...
...Ναι, ή έρωτική αυτή χιμαίρα, ώδήγησε στόν τάφο μιά άβώα ύπαρξη, τη Λουίζα κι' έναν λαμπρό και γεμάτον από μέλλον καλλιτέχνη, τόν Σεβιέρ..

ΜΕΤΟΥΣ "ΒΑΣΙΛΕΙΣ,, ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 241)

μια έξαιρετικά άμοιρη φίλη, ιδιώκτητο μέγαρο και σ' ένα νόμιμα του ύπακουσον πολλές χιλιάδες κατοικιών. Ζη σάν πρόγραμμα. Κάθε χρόνο δίνει μιά φαντασμαγορική γιορτή στό μέγαρό του, στήν όποια καλεί και όλα τα...λαγονικά τής Γενικής "Ασφαλείας! Έκείνοι φυσικά δέχονται την πρόσκλησή του, γιατί στό μέγαρο τού Νόμιλ κάνουν πολύ περιέργως γνωριμιά. Οί κατοικοί, μεθυσμένοι άπό τη σαμπάνια, άρχίζουν να διαγορεύουν τα κατορθώματά τους και να διαφωνίζουν μ' αυτό τόν τρόπο σκεπτείν και μυστηριώδη έγρηματα. Στην τελευταία, λοιπόν, γιορτή, που έθεσε ο Νόμιλ, ο άστυνομοός Λουί Ρενάρ...συμμάχησε άπό την πρώτη στιγμή ένα ύπακτο ύποκαείμενο, που τού φανόταν ότι ζάστω τó ειχε συναντήσει. Γιά να έξαρκώθηκε την ταυτότητά του, τó έκανε παρέα όλο τó βράδι. "Επε μεζύ του δυό - τρείς μοτιλλίες κρασί και τέλος τόν κατάφερε να τού έπρηγήσει τις περιπέτειές του.

—Έμένα που με βλέπετε και δεν με πάνει τó μάτι σου, τού ειπε ο κατοικοός, έχω κάνει τούς συναδέλφους σου τής Λύων να πονοκεφαλιάζουν ένα χρόνο τώρα γιά να βρούν τους έβαλε φωτιά στό σπίτι τής Μαρις "Αρβέλ και την έφαρε ζωντανή. Μά δεν βαρύνει! "Όσο και να παθειόντα, δεν θ' άνακαλύθουν τίποτε. Έμεις ξερούμε να κανονίζουμε τις δουλιές μας!..

'Ο Λουί Ρενάρ, γιά να μη τόν ύπακτευθή ο κατοικοός, δεν τού ειπε τίποτε. Τόν άφησε να διασκεδάσει μέχρι τó πρωί κι' έπειτα τόν συνόδεσε στό σπίτι του. Την άλλη μέρα όμως έστειλε δυό άστυφώλακες γιά να τόν φέρουν στό τιμήμα. "Όταν τόν ώδήγησαν μπροστά του, ο κατοικοός τού έδωσε φιλικά τó χέρι και τόν ρώτησε τί συμβαίνει και γιά ποιό λόγο τόν έβασαν. 'Ο Ρενάρ τού ειπε τότε μ' άπάθεια:

—Έχομε ένα τηλεγράφημα άπό τη Λύων ότι εσύ εισαι ο δολοφόνος τής Μαρις "Αρβέλ. Κύνταξέ τó κι' εσύ, γιά να βεβαιωθείς.

'Ο έγρηματίας έπεσε στην καρδιά. Προσπάθησε να δικαιολογηθή, μά δεν τά κατάφερε, και τήν αναγκάσθηκε να όμολογήσει ότι ειχε κάνει ζωντανή την άτυχη γυναίκα, γιατί δεν τού έλεγε πού ειχε χυθεί τά λεφτά της. Τόν έδεισαν λοιπόν στή φιλική και σήμερα βρίσκονται στή Γουάιννι.

'Η Μασσαλία, καθώς βλέπετε, συγκεντρώνει όλα τα...προσόντα γιά να είνε ή ιδεώδης πόλις γιά τούς λαποδύτες και τούς έγρηματίες.

ENTMONT ΜΑΡΙΑΝ

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 255)

Τά μεγάλα της μάτια κύτταζαν τόν νέο έπίμονα, έντατικά, μά όχι θυμωμένα...

—Πώς;... Ξέρετε; ψιθύρισε αυτός.

'Εκείνη κούνησε καταφατικά τó κεφάλι της.

—Είχαμε κάποιο φιλο στό ίδιο Σύνταγμα.. Μου ειπε τήν άλήθεια.. Ξέρω τη διαγωγή τού αδελφού μου...
—Και ο πατέρας σας;

—'Ο πατέρας τόν νομίζει ήρωα. Τού κρύψαμε την άλήθεια. Θά τού στοιχίσε πολύ, αν τη μάθαινε... Μόνο εγώ την ξέρω.. Τά σκοτεινά της μάτια γέμισαν δάκρυα.

—Κι' όμως δεν είν' άλήθεια! ειπε με άπόφασι ο Χάρρυ.

—'Αρνείσθε ότι σκοτώσατε τόν αδελφό μου;

—Τόν σκότωσα, μά όχι γιατί ήταν φυγάς..

—Δέν ήταν φυγάς;

—'Οχι! "Ανακάλυστα όταν ήταν παιά άργά ό,τι ειχε κρυφθή πίσω από τούς θρόνους, γιά να τραθήσει έκει την προσοχή τού έγχρου... "Ήταν πολύ καλό τέχνασμα, που τού στοιχίσε τή ζωή και μιά έσωση. 'Ο δειλός ήμουνα εγώ!

Κι' ο Χάρρυ έκανε δυό βήματα πρós τήν πόρτα γιά να φύγει. Ειχε τó ύψος ανθρώπου, που δεν έλλιξει παιά τίποτε από τη ζωή.

Φυσικά ειχε τή ψέμματα Ψέμματα, γιατί τόν ειχε έγγγιξει κατάκαρδα ή θλίψη τής άμορφης και γενναίας εκείνης κόρης..

Έκείνη κάρφωσε τά μάτια της άπάνω τού σασιτισμένη κι' έντρομη και μιά λάμψη έξανική σκόρπισε τη σκοτεινιά τών ματιών της. Μά ή φωνή τού νέου άκούστηκε σταθερή:

—Πέστε στόν πατέρα σας πώς δεν δέχομαι τη θέσι που ήθελε να μου δώση, γιατί... είμαι ένας τεμπέλης. Καληνύχτα σας, δεσποινίς, και σας ευχαριστώ που μ' έδεχθήκατε στίτι σας... Δέν θά τó ξεχάσω ποτέ.

Τή στιγμή εκείνη ο πατέρας τής νέας έπέστρεφε, κρατώντας στά χέρια του κάτι χαρτιά.

'Η Διάνα έτρεξε πρós αυτόν μ' ένθουσιασμό και τού φώναξε:

—Έχεις δίκρο, μπαμπά... 'Ο λοχαγός Πότζ εινε άνθρωπος θείος κάθε έμπιστοσύνης. "Ό,τι χρειάζεται γιά τó κτήμα μας και εύτυχώς δέχεται τη θέσι που τού προτεινείς!...

WILLIAM MAKIN

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΙ' ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 257)

'Από καιρό είμαι κατεστραμμένος... Είμαι φτωχός!..

—Τό ξέρω!.. τόν δίκουσε εκείνη σιγαλά.

'Ο κ. Λιβρό δεν κώλυσε να συγκρατήσει μά κίνησε γευστή έκκληση. "Έπειτα χαμογέλασε με παρσία κι' ειπε δελά και λυπημένα:

—'Οχι, δεν ξέρετε... 'Η φτώχεια, κατά την αντίληψή σας, εινε τó να λείπη ή πολιτέλεια, να ζή κανείς χωρίς ύπερβολικά, τρελλά, έξοδα, κάπως πού περιορισμένα τó να διώξη δυό - τρείς άπό τούς δέκα ύπερβές του... Έμένα όμως μου συμβαίνουν πράγματα χειρότερα, πολύ χειρότερα..

'Η κ. Φονμπόν άκούμησε άταλά τó χέρι της στό μεράτιο του.

—Τά ξέρω όλα, φίλε μου... Τά ξέρω, σός λέω... Είνε τόσο δύσκολο να κρίνη κανείς τη ζωή του!.. "Όλος ο κόσμος ξέρει τις στενωχώρες σας... Ξέρω τις σκληρές στερήσεις σας, την καθημερινή άγωνία σας γιά να κρατήσετε τη θέσι σας στόν κόσμο που άντρείκε. Είνε φρικτά δά' αυτά και φανερόνουν τó θαμάσιο ύψος σας. Μά θά σός κάνω να ξεχάσετε όλες αυτές τις πίκρες!..

—Πώς!.. Τά ξέρει όλος ο κόσμος;... μουμούρισε ο κ. Λιβρό.

Ειχε άπομείνει σάν άπολιθωμένος. Πηγύθανε... Σωλλογζότανε τις εironικές τού κόσμου, καθώς παρακολουθούσε τις διάφορες φάσεις τής φτώχειας και τής κακομοιριάς του. Έβλεπε, χωρίς να γελείται παιά, την άξιοσθήμητη κομοδία που έταίξε, γιά να περισώσει τó φανταστικό γοητρό του. Κι' αίσθανότανε τη ντροπή να τόν καίν, να δηλητηριάξη την αναπάντευη εύτυχία του... Μά ή Κλαίρη δεν τόν άφησε να πονή και να λυπάται πολλή ώρα. Πήρε τά χέρια του στά χέρια της και τού ειπε, κιντάζοντάς τον στά μάτια:

—Ξεχάστε. Αυτό εινε τó καλύτερο. Μιά νέα ζωή αρχίζει γιά μας από σήμερα. Ξεχάστε τά παρασμένα, πιστέ μου φίλε...

'Ο κ. Λιβρό πνιγόταν από εύρημοσύνη, από εύτυχία. Με τó μάτια δακρυομένα, έσκυψε και φίλησε τά χέρια τής Κλαίρης, τά άβρά εκείνα χέρια, τά όποια τού χάριζαν την εύτυχία, που έπ' έπισκοπέντε χρόνια άνειρενότανε...

ΦΡΕΙΔ, ΜΠΟΥΤΕ